land van de woonplaats voorziene uitkeringen heeft vervuld, moet de bevoegde instelling van het land hetwelk het pensioen of de rente verschuldigd is de kinderbijslag aan de rechtverkrijgenden uitkeren.

Aldus gewezen te Luxemburg op zeventien juni negentienhonderdzeventig.

Lecourt Monaco Pescatore

Donner Trabucchi Strauß Mertens de Wilmars

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op zeventien juni negentienhonderdzeventig.

De Griffier
A. Van Houtte

De President
R. Lecourt

CONCLUSIE VAN DE ADVOCAAT-GENERAAL J. GAND VAN 14 MEI 1970 [1]

Mijnheer de President,
mijne heren Rechters,

Het heden te behandelen verzoek om een prejudiciële beslissing van de Werkrechtersraad van Beroep te Mons betreft de interpretatie van artikel 42, paragraaf 6, sub a), van Verordening no. 3 inzake de sociale zekerheid van migrerende werknemers in de daaraan bij Verordening no. 1/64 gegeven redactie.

1. De feiten zijn de volgende.
Beninato, Vincenzo, van Italiaanse nationaliteit, was in zijn land van herkomst tussen september 1943 en juli 1944 gedurende 8 weken verzekerd. Krachtens de Italiaanse wetgeving — evenals trouwens volgens de communautaire regeling — was deze periode te kort om hem enig recht te verschaffen. Immers artikel 28, paragraaf 2, van Verordening no. 4 bepaalt dat „indien de tijdvakken van verzekering en daarmede gelijkgestelde tijdvakken vervuld ingevolge de wettelijke regeling van één der Lid-Staten in totaal gen zes maanden vormen, ingevolge die wettelijke regeling geen enkele uitkering wordt toegekend". Vervolgens was hij gedurende meer dan 10 jaren in de Belgische kolenmijnen werkzaam en wel tot 1 juni 1959, de dag waarop hij, uitsluitend ten laste van de Belgische verzekering, een invaliditeitspensioen verkreeg. Na zijn overlijden in 1962 werd aan zijn weduwe, mevrouw Di Bella, wonende te Catania, door het nationale mijnwerkers-pensioenfonds een weduwenpensioen toegekend. Naar het schijnt ontving zij eveneens in België kinderbijslag ten behoeve van een kind voor welks opvoeding zij zorgdraagt. Doch, bij een op 31 december 1965 betekende beschikking verklaarde de Caisse de compensation pour allocations familiales des Charbonnages du Couchant de Mons (hierna te noemen : de Caisse) verdere uitkering daarvan met ingang van 1 februari 1964 te weigeren, de datum namelijk waarop artikel 42, paragraaf 6, van Verordening no. 3, in de daaraan bij Verordening no. 1/64 gegeven redactie, van toepassing werd.

1 — Vertaald uit het Frans.

De Caisse was van oordeel dat, daar Beninato aan twee wettelijke regelingen, ook de Italiaanse, onderworpen was geweest en zijn zoon in Italië verbleef, de kinderbijslag krachtens de nieuwe tekst door de Italiaanse verzekeringsinstellingen, overeenkomstig de wetgeving van dit land, verschuldigd was (in die wetgeving werd de kinderbijslag overigens door een verhoging van het pensioen vervangen).

Rechtdoende op het beroep van mevrouw Di Bella wees de Werkrechtersraad van eerste aanleg te Mons haar vordering tot uitkering van kinderbijslag toe, doch de hogere rechter, de Werkrechtersraad van Beroep, schorste het geding teneinde van U een interpretatie te verkrijgen van de in artikel 42, paragraaf 6, sub a), van Verordening no. 3 gebezigde woorden „viel onder de wetgeving".

De Belgische rechter stelt U de beide volgende vragen :

— Moeten deze woorden worden verstaan in die zin dat slechts mag worden aangenomen dat de overleden werknemer onder de wettelijke regeling viel, indien hij aan de voorwaarden voor het ontstaan — te zijnen behoeve of ten behoeve van zijn nagelaten betrekkingen — van het desbetreffende recht voldeed?

— Wanneer de wees woont op het grondgebied van een Lid-Staat waar de overleden werknemer niet de vereiste verzekeringstijdvakken voor het recht op de verstrekkingen voorzien in de wettelijke regeling van het land waar hij woonachtig is heeft vervuld, moet dan de bevoegde instelling van het land hetwelk het pensioen of de rente verschuldigd is aan de nagelaten betrekkingen kinderbijslag uitkeren?

2. Bezien wij allereerst de vroegere regeling van artikel 42.

Indien de wettelijke regeling van het bevoegde land in geval van overlijden van de kostwinner bijslagen ten behoeve van diens kinderen voorziet — dit is in België het geval — hebben ook de kinderen die op het grondgebied van een andere Lid-Staat wonen of worden opgevoed, op deze kinderbijslagen recht. Zo zag mevrouw Di Bella zich het recht toegekend hetwelk thans wordt betwist.

De modaliteiten voor de toepassing omschreven in artikel 69 van Verordening no. 4 waren evenwel zo gecompliceerd dat zij, hoe eenvoudig het beginsel op zichzelf ook is, veelal dode letter bleven. Het is om deze reden dat de Raad een nieuwe regeling meende te moeten geven van de wijze waarop de kinderbijslagen — zowel wat de pensioengerechtigden als hun wezen betrof — ten laste der verschillende instellingen moesten worden gebracht.

Wat deze laatsten betreft onderscheidt artikel 42, paragraaf 6 (nieuw) — wanneer het overlijden van de werknemer geen recht op een rente terzake van een arbeidsongeval of beroepsziekte doet ontstaan — twee gevallen :

— indien de werknemer vóór zijn overlijden onder de wettelijke regeling van een enkele Lid-Staat viel en indien de wees op het grondgebied van een andere Lid-Staat woonachtig is, is kinderbijs ag verschuldigd overeenkomstig de wettelijke regeling van eerstgenoemde Lid-Staat alsof de wees in dit land woonachtig was;

— indien de werknemer daarentegen vóór zijn overlijden onder de wettelijke regeling van verschillende Lid-Staten viel en indien de wees op het grondgebied van één van deze landen woonachtig is, is kinderbijslag verschuldigd overeenkomstig de wettelijke regeling van deze Lid-Staat.

In het geval hetwelk aan het onderhavige verzoek om een prejudiciële beslissing ten grondslag ligt heeft Beninato zowel in België als in Italië gewerkt, doch in dit laatste land was zijn tijdvak van arbeid niet voldoende om in aanmerking te worden genomen. Moet niettemin worden geoordeeld dat hij onder de wetgeving van beide Lid-Staten viel? Zo ja, dan zou, daar de wees in Italië woonachtig is, de bijslag verschuldigd zijn overeenkomstig de

wetgeving van laatstgenoemd land, hetgeen feitelijk betekent dat mevrouw Di Bella geen enkele aanspraak zou hebben. Zo neen, dan zou — gelijk de Werkrechtersraad van eerste aanleg besliste — de bijslag ten laste van België komen.

3. Volgens het normale taalgebruik en de letter van de tekst moet wel worden aangenomen dat een werknemer *onder een wettelijke regeling valt* uit kracht van het enkele feit dat zij op hem van toepassing is, zonder dat daarenboven nog moet worden onderzocht of hij al dan niet aan de voorwaarden voor de verkrijging der rechten en voordelen welke die regeling toekent, voldoet. Het gebruik der woorden „viel onder" is hier trouwens karakteristiek. Hieruit zou dan volgen dat in het onderhavige geval Beninato onder twee wetgevingen viel, de Belgische en de Italiaanse, en dat zijn weduwe op de bijslag geen enkel recht heeft.
Er bestaan evenwel deugdelijke redenen om hier niet naar de letter te interpreteren.
In de eerste plaats omdat de huidige redactie van artikel 42 ertoe leidt dat de nagelaten betrekkingen van de werknemer uitkeringen verliezen waarop zij onder de vroegere regeling aanspraak hadden kunnen maken, hetgeen niet in overeenstemming schijnt met de geest en het doel van Verordening no. 1/64, waarmede juist een eenvoudiger, soepeler regeling en niet een straffer regiem werd beoogd.
Zij is bovendien in strijd met de door Uw Hof op grondslag van de artikelen 48 tot en met 51 van het Verdrag voor de interpretatie der Verordening aangegeven algemene lijn; terecht heeft de Commissie gewezen op hetgeen werd beslist in het arrest Nonnenmacher van 9 juni 1964 (zaak 92-63, Jur., Deel X, blz. 583) namelijk dat in geval van twijfel de ter uitvoering van deze artikelen gegeven regelen moeten worden geïnterpreteerd in dier voege dat de rechtspositie der migrerende werknemers niet ongunstiger wordt.
De enige met de geest en de doelstellingen van het Verdrag en van de Verordening overeenstemmende oplossing is dat, ingeval een tijdvak van verzekering voor de toekenning van een prorata pensioen overeenkomstig artikel 28, paragraaf 2, van Verordening no. 4 niet in aanmerking wordt genomen, dit tijdvak in de desbetreffende staat niet is vervuld in de zin van artikel 42, paragraaf 6. Deze opvatting vond de instemming van de meerderheid der leden van de administratieve Commissie bedoeld in artikel 43; zij werd tevens door de Commissie voorgesteld in verband met de algehele herziening van Verordening no. 3. Aanvaardt men deze zienswijze, dan moet de in het litigieuze artikel gebezigde uitdrukking worden geïnterpreteerd in die zin dat de werknemer slechts „onder de wetgeving viel" indien hij de voorwaarden voor het ontstaan van het desbetreffende recht ten behoeve van zijn nagelaten betrekkingen heeft vervuld.
Het spreekt evenwel vanzelf dat deze interpretatie niet noodzakelijkerwijs zal gelden voor de talrijke artikelen van Verordening no. 3 waarin dezelfde uitdrukking voorkomt. In tegenstelling tot vele in die Verordening gebezigde termen werd ze in artikel 1 niet gedefinieerd en mag zij derhalve in elk afzonderlijk geval aan de hand van de context worden geïnterpreteerd. Ongetwijfeld zal meestal moeten worden aangenomen dat zij niet impliceert dat de voorwaarden voor het ontstaan van het recht vervuld moeten zijn. De door ons voorgestelde oplossing blijve derhalve beperkt tot het kader van artikel 42, paragraaf 6, de enige bepaling trouwens waarover U uitspraak wordt gevraagd.

Wij concluderen dan ook dat Uw Hof de Werkrechtersraad van Beroep te Mons zal antwoorden dat de beide gestelde vragen bevestigend dienen te worden beantwoord.